

Казвам се Колби Милс, на двайсет и пет години съм, и в този чудесен съботен ден в средата на май съм се изтегнал на съгваем стол на плажа в Сейнт Пийт Бийч, Флорида. Хладилната кутия до мен е заредена със зарити в лед бутилки бира и вода. Несекващият бриз държи комарите далеч от мен, а зад гърба ми се издига хотел „Дон Сизър“. Внушителна сграда е, напомня ми за розова версия на прочутия Тадж Махал, чувам и музика, която идва откъм басейна. Изпълнителят си го бива, макар че от време на време не вади най-добрия звук, но се съмнявам, че това прави някому впечатление. Откакто съм тук, няколко пъти минавам край басейна и виждам хора, които по цял следобед седят пред коктейли, според мен това означава, че най-вероятно биха харесали каквото и да е изпълнение.

Не съм от тук, всъщност, и не бях чувал за това място, преди да пристигна. Питаха ме къде се намира Сейнт Пийт Бийч и отговарях, че е курортен град по пътя към Тампа, недалеч от Сейнт Питърсбърг и Клиъруотър на западния бряг на Флорида, което не помагаше кой знае колко за ориентация. За мнозина Флорида се свързва на първо място с увеселителните паркове в Орландо и образите на момичета по бикини на плажовете в Маями, както и с още десетки неизвестни за мен места. Ако трябва да съм честен, за мен Флорида представлява щат със странна форма на Източното крайбрежие на Съединените щати.

Най-хубавото в Сейнт Пийт са абсолютно разкошните плажове с бял пясък, каквито съм виждал някога. По протежение на брега стърчат различни по големина хотели и мотели, можеш да срещнеш предимно хора от средната класа – пенсионери и чиновници, както и семейства, пристигнали тук, за да прекарат сравнително по-евтино отпуската си. Има доста заведения за бързо хранене, едноетажни търговски центрове, фитнес зали и магазини за евтини плажни принадлежности, но независимо от всички тези очевидни признаци на съвременния живот, има нещо в града, което напомня за отдавна отминало време.

Трябва да призная, че мястото ми харесва. Формално погледнато, тук съм на работа, но то си е направо ваканция. Четири пъти в седмицата имам изпълнение в „Боби Тис бар“, но това са само няколко часа, така че ми остава време да правя кросове, да се припичам на слънце и общо взето... нищо повече. Човек лесно свиква с такъв живот. Посетителите в „Боби Тис“ са добронамерени – и да, подпийнали, също като тези в „Дон Сизър“, – но пък няма нищо по-добро от публика, която одобрява изпълнението ти. Още повече че аз, на практика, съм неизвестен и спрях да излизам пред публика два месеца, преди да завърша училище. През последните седем години свиря от време на време по партита на приятели и познати и нищо повече. В момента музиката за мен е хоби, което обичам истински. Нищо не ми доставя по-голямо удоволствие от това да свиря или да пиша песни, въпреки че иначе в живота не ми остава много време за това.

Странно нещо се случи през първите десет дни от престоя ми тук. В началото изпълненията ми минаваха пред публика, която според мен е обичайната за „Боби Тис“. Почти половината от местата бяха заети най-вече с хора, дошли да се насладят на залеза, на коктейлите и разговорите под звуците на музика. На третия ден обаче всички места бяха заети и различих дори лицата на хора от предишните дни. Когато за четвърти път излязох на сцената, не само че всички места бяха заети, но имаше и хора, готови да висят прави, за да ме слушат. Почти никой не обръщаше вече внимание на залеза и при мен започнаха да пристигат желанието да изпълня някои от първите си песни. Класически за баровете на плажа парчета като „Лято 69“, „Американски пай“ и „Момичето с кафявите очи“ са нещо обичайно, но изобщо не очаквах публиката да иска да чуе мои песни. Последната вечер дойдоха толкова много хора, че някои седяха на плажа, на допълнителни столове, а високоговорителите бяха разположени така, че всички да чуват добре. Първоначално си помислих, че интересът се дължи на факта, че е петък. Но Рей, човекът, който ме доведе тук, твърдеше, че подобно нещо рядко се случва. Той не помнел толкова голяма публика да се е събирала в „Боби Тис“.

Би трябвало да съм поласкан и наистина се почувствах така, е, поне малко. Обаче не разчитам много на това, защото да си изпълнител пред подпийнали курортисти на плажа при залез слънце, съвсем не е като да пееш на някой стадион. Не мога да скрия, че преди години мечтаех да бъда „открит“ – което си е мечтата на всеки изпълнител – мечти, които постепенно се губят под светлината на реалностите, но не съм огорчен. Логично е и съзнавам добре, че това, което искаш и това, което получаваш, са две съвсем различни неща. А пък и след десет дни си тръгвам, за да се върна към предишния си живот.

Дано ме разбирате правилно. Животът ми, преди да дойда във Флорида, не беше никак лош. Освен това съм доста добър в работата, въпреки дългите самотни часове. Никога не съм напускал страната, не съм летял със самолет, много смътно съм запознат със събитията по света, най-вече защото „говорещите глави“ от екрана направо ме вбесяват. Говорете за това, което се случва във вашата страна или в света, за някой проблем от голямо обществено значение, и обещавам да съм много изненадан. С риск да обидя мнозина, дори не гласувам и единствената причина да зная името на губернатора е, защото веднъж свирях в бар, който се казваше „Купърс“, в област Картър, недалеч от крайбрежието на Северна Каролина, на един час път от дома ми.

И като стана дума...

Живее във Вашингтон, малък град на брега на река Памлико в източна Северна Каролина и за много хора той е или *Малкият Вашингтон* или *Първият Вашингтон*, за да не бъркат родния ми град със столицата на Съединените щати на пет часа път на север от тук. Сякаш някой може да ги сбърка... Огромна е разликата между моя Вашингтон и Вашингтон, окръг Колумбия, най-вече защото столицата е заобиколена от множество предградия, а е и център на властта, докато моят град е малък и провинциален, с един супермаркет „Пиги Уигли“. Тук живеят не повече от десет хиляди души и в юношеските си години често се питах защо изобщо някой ще иска да живее на такова място. През една голяма част от съзнателния ми живот исках при първа възможност да се махна от тук, сега обаче вече стигнах до заключението, че съществуват далеч по-неприятни места, които някой може да нарече свой дом. Вашингтон е спокоен град с миролюбиви жители, от тези, които махат с ръка за поздрав на минаващите коли. Покрай реката има няколко доста прилични ресторанта, а любителите на изкуството в града се гордеят със своя „Търнейдж Тиътър“, където местните могат да гледат представления, в които участват също жители от града. Не липсват и училища, естествено – „Уолмарт“, заведения за бързо хранене, а и климатът е чудесен. Сняг вали веднъж на две или три години, температурите през лятото са много по-поносими от тези в места като Южна Каролина или Джорджия. Затова хората обичат да прекарват свободното си време край реката. Не е проблем да натоваря сърфа си в пикапа и преди да съм допил дългото кафе, което винаги нося със себе си, да отида да ловя вълни на брега, при Гринвил, малък, но абсолютно истински град, където колежа разполага със спортна база, има кина и разнообразни места за хапване, а е само на двацет и пет минути по магистралата, и то при спокойно каране.

С други думи, тук ми харесва, и обикновено дори не се замислям дали ми липсва нещо по-мощно или по-добро. По принцип приемам нещата такива, каквито са, и се опитвам да не очаквам прекалено, нито да съжалявам прекалено. Може да не звучи много преуспяващо за някои, но за мен си е съвсем добре.

Предполагам, че е свързано с начина, по който израснах. Като малък живеех с мама и сестра ми в малка къща недалеч от пристанището. Не познавам баща си. Сестра ми Пейдж е с шест години по-голяма от мен, спомените за майка ми са смътни и с течение на времето стават все по-размити. Имам далечен спомен как бутам с пръчка жаба в тревата и още един – как мама пее в кухнята, но нищо повече. Тя почина, когато бях на пет и двамата със сестра ми се преместихме във фермата на нашата леля и мъжа ѝ, в покрайнините на Вашингтон. Леля ми е доста по-голямата сестра на мама и макар никога да не са били много близки, тя беше единствената ни жива роднина. Според леля ми и чичо ми беше редно да отидем при тях.

И двамата бяха добри хора, но тъй като нямаха деца, май не знаеха с какво се захващат. Работата във фермата поглъщаше цялото им време, а ние с Пейдж съвсем не бяхме лесни деца, особено в началото. По онова време с мен все нещо се случваше, пораствах като някакъв бурен, жилив и упорит, и се препъвах на всяка крачка. Много често плачех – най-вече за мама, предполагам – не помня добре този период. А Пейдж, щом навлезе в пубертета, сменяше настроенятия си всяка минута. Често крещеше или хълцаше до припадък, прекарваше цели дни, потънала в сълзи, заключена в стаята си, отказваше да се храни. Двете с леля ми бяха като огън и лед, но аз се чувствах в безопасност само със сестра ми. Колкото и да се стараеха леля и чичо, а никак не им беше лесно, човекът, който ме възпитаваше, беше Пейдж. Тя приготвяше сандвичите ми за училище, водеше ме до автобуса, тя готвеше за мен супа „Кемпбъл“ или „Крафт макарони със сирене“ в почивните дни и седеше с мен, за да гледа анимационни филми. Спяхме в една стая и си говорех с нея, преди да заспя. Понякога, не винаги, освен със своите домакински задължения, Пейдж ми помагаше и в моите; в една ферма няма разлика между работата на полето и тази в къщата. Пейдж беше човекът, на когото единствено вярвах.

И беше талантилива. Обичаше да рисува и бе в състояние да го прави с часове, ето защо изобщо не се изненадах, когато в крайна сметка стана художничка. В момента тя се изхранва, като работи с цветно стъкло, изработва копия на лампите „Тифани“, които са си доста скъпи и са много популярни във вътрешното обзавеждане. Пейдж създаде доста добър онлайн бизнес и аз страхотно се гордея с нея, и не само за това, което означаваше за мен, докато пораствах, но и защото животът ѝ нанесе не един удар. На моменти съм се питал дори как събира кураж да продължи.